

[Hans Rasmussen.]

Der kunde ogsaa være Anledning til at nævne Højesterets Afgørelse for faa Aar siden i to Sager, der var ganske ensartede. Det drejede sig om ganske det samme Spørgsmaal, men rejst mod to forskellige Mænd i det offentlige Liv. Den ene slap med en Bøde, den anden blev puttet tre Maaneder i Fængsel. Det var ganske den samme Sag, det er ganske ubegribeligt, at man var i Stand til at komme til en forskellig Afgørelse. Men naar det kan gaa saaledes, ja saa er det, jeg siger, saa skal man tale lidt mere sagte, naar man staar overfor Nævningedomstolenes Afgørelser.

Idet jeg nævner det, der finder Sted fra de juridiske Dommeres Side, lad mig saa endnu nævne nogle Ord, der fremkom ved et Møde her i denne Stad for ikke saa lang Tid siden, hvor en æret Kollega optraadte som Taler. Jeg tænker paa et Møde i den konservative Klub her i København, hvor det ærede Medlem Hr. Holstein holdt Foredrag om noget, der blev kaldt „Politisk Vilkaarlighed i Retsplejen“, og jeg benytter mig af Formandens forventede Tilslædelse til at citere nogle Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Holstein ved den Lejlighed fremkom med, og som drejede sig om en Sag, der spillede en vis politisk Rolle i sin Tid. Det ærede Medlem sagde ved dette Møde ifølge Dagbladsreferaterne Dagen efter:

„Min afdøde Fader fik en Gang en Bøde paa 500 Kr., fordi han mentes at have injurieret Statsminister N. Neergaard. . . . Min Fader spurgte en Højesteretssagfører, hvorledes hans Sag stod, og Svaret lød“

— det var altsaa et Svar fra en Højesteretssagfører, fra en Mand, der var vant til at omgaa Højesteret, og som maa antages at have betydelig Mulighed for at kunne bedømme Stillingen ved Højesteret saa nogenlunde rigtigt —:

„Hvis N. Neergaard falder, staar Sagen godt, hvis han bliver, ligger den ikke godt.“

Det er en Højesteretssagførers Bedømmelse af den Stilling, som den højeste Instans kan antages at ville indtage!

Naar Forholdet er det, mener jeg, at jeg er fuldt berettiget til at tage Lægdommerne i Forsvar. Det er fuldt berettiget at hævde, at de udøver deres Gerning med lige saa stor Samvittighedsfuldhed som de juridiske Dommere. Loven skal holdes, det er et godt og et rigtigt Princip, saavel som Kravet om Lighed for Loven er det; men Nævningerne er, saaledes som jeg har

hævdet det, lige saa lovlydige som Juristerne, og de er lige saa samvittighedsfulde, deres edelige Forsikring er Alvor for dem, de gaar ikke ligegyldige til deres Gerning, og de handler ikke, saaledes som det er sagt her i denne Sal, efter øjeblikkelig Indskydelse.

Vi forlanger Lovlydighed af Juristerne, det samme forlanger vi af Nævningerne; men man kan ikke kræve større Troskab overfor Lovens Bogstav af Lægfolk end af de juridisk uddannede Dommere eller større Troskab, end de juridisk uddannede Dommere kræver af hinanden indbyrdes og af sig selv. Juristerne fortolker Loven og respekterer den, saaledes som de forstaar Loven og opfatter dens Bogstav; Nævningerne maa havde den samme Ret til at opfatte og fortolke Loven paa deres Side.

Det kan aldrig have været Grundtanken med Nævningeinstitutionen, at den skulde holde sig paa den slagne Landevej, ad hvilken Juristerne har vandret, og hvor de har plantet Resultatet af deres Visdom. Nævningerne kan ikke være mere forpligtet til at bøje sig for Juristernes Opfattelse, end Juristerne er forpligtet til at bøje sig for Nævningernes Opfattelse. Juristerne vil ofte have tumlet med det overleverede, med det forældede, men Nævningerne kommer ude fra det levende Liv, og de repræsenterer den Retsopfattelse, som er Folkets, og uden hvilken intet Retssystem kan bestaa.

Naar nu den højtærede Justitsminister var saa imødekommende at antyde, at der kunde være Tale om at gaa den Vej at udvide Nævningevirksomhedens Virkeomraade, saa gentager jeg, at jeg ikke har noget imod at være med til Overvejelser paa dette Omraade. Og jeg vil i Forbindelse dermed endnu gerne have Lov til at sige, at der kunde jo være Anledning til at overveje, om „Misgerninger“ skal forstaas paa samme Maade, som man tidligere har forstaaet det. Nu er man kommet til det nævnerede Resultat ved at se paa de nye Bestemmelser i Straffeloven.

Som jeg tidligere har nævnt, siges der i Grundlovens § 72, at i Misgerningssager skal Nævninger indføres, og indført skal selvfølgelig Nævningeinstitutionen bestaa, derom kan der fornuftigvis ikke være Tvivl udenfor Kredsen af fanatiske Agitatorer, der synes at spekulere i det Publikum, der ikke tænker alt for dybt, det Publikum, som maaske kan være parat til at lade sig træde ned i Konkurrencen for at faa fat paa en Billet til Thit Jensens Skuespil „Storken“, men som Dagen efter kan være lige saa til-